

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1919.—ΕΤΟΣ 1ον ΑΡΙΘ. 46

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 16 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 20

Επιστολαί και επιταγαί απ' εύθείας
πρός την Διεύθυνσιν

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Όδός Αγίου Κωνσταντίνου αριθ. 7.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία δρ. 10.— Έξάμ. δρ. 5
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ „ 15.— „ 8

Γίνονται δεκταί και συνδρομαί δι' ώρισμένον
ἀριθμόν φύλλων, καθοριζόμενον
ύπό των έγγραφωμένων

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έσπῆγε γιά κυνήγι καὶ βρῆκε τὸν ἔρωτα

Γάμος στα χιόνια

Του Κασιούλ Μαντιές

Συνομήλικοι κ' οι δυο ως 17 ετών ο 'Ελουά και η Βενσάν έλεγαν...

Βρίσκανε άλληθια, τόσα παιγνίδια. Οι πατέρες των ζούσαν απ' το ψάρεμα...

Και όταν έμεγάλωσαν πιά, έμεγάλωσαν αυτό, μή η αγάπη τους έμεινε παιδιάτικη...

Νά μιν ξαναϊδοθούν και να μιν ξαναμιλήσουν! Α! μ' ητο ποτέ δυνατόν...

Οι άκτοφούλακες όταν βγήκαν βρήκανε πεταμένη κοντά σ' έναν κορμό μιά βάρκα...

Το δίδωμα της Άμαρτίας

Είνε στυγμές...

Του Στ. Μαριζώκη

Είνε στυγμές που δ'όνοτος τραλαύνομαι για όνα, και γέροντας στον όμο σου αιδάνομαι πώς ζώ...

Κ' είνε στυγμές που αιδάνομαι σιά στήθη άμεροζάλη είνε στυγμές που ή θρη σου τό μίσος μου γεννά...

ν' αγαπιούνταν; Είχαν ξεχάσει ο ένας τον άλλον τόσο γλήγορα...

Και όταν έμεγάλωσαν πιά, έμεγάλωσαν αυτό, μή η αγάπη τους έμεινε παιδιάτικη...

Και όταν έμεγάλωσαν πιά, έμεγάλωσαν αυτό, μή η αγάπη τους έμεινε παιδιάτικη...

Και όταν έμεγάλωσαν πιά, έμεγάλωσαν αυτό, μή η αγάπη τους έμεινε παιδιάτικη...

Και όταν έμεγάλωσαν πιά, έμεγάλωσαν αυτό, μή η αγάπη τους έμεινε παιδιάτικη...

Και όταν έμεγάλωσαν πιά, έμεγάλωσαν αυτό, μή η αγάπη τους έμεινε παιδιάτικη...

Και όταν έμεγάλωσαν πιά, έμεγάλωσαν αυτό, μή η αγάπη τους έμεινε παιδιάτικη...

Και όταν έμεγάλωσαν πιά, έμεγάλωσαν αυτό, μή η αγάπη τους έμεινε παιδιάτικη...

Και όταν έμεγάλωσαν πιά, έμεγάλωσαν αυτό, μή η αγάπη τους έμεινε παιδιάτικη...

Εσ' όνειρό μου

Του Άρσάγκ Τσεμπανιάν

Α πολυαγαπημένη μου, σε είδα σ' όνειρό μου πώς τάχα άνει πλαξούδες ένα κουβάρι...

Κ' είδα ακόμη πώς τάχα τό μάτια σου ήτανε δύο τρούπες μιάς σπηλιάς...

Και πάλι όνειρεύθηκα, πώς τάχα τό κοκκινάδι του χελιού σου ήταν οδυρός φοραμκερός...

Βλέπεις λοιπόν; Βλέπεις ότι είχα έκτακο στό σκέψιμο μου...

Κ' είδα τέλος σ' όνειρό μου την καρδιά σου μέσ' σ'ά στήθη ένα κομμάτι πάγου...

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Εσ' όνειρό μου

Σε φίλησα στό στόμα μιά βραδυά όπως φιλεί τ' άμφοι τό λουλούδια...

Σε φίλησα στό στόμα, ό χαρά όπως φιλεί τό λαλοκαίρι τό κεράσια...

Σε φίλησα κι' ό ύπνος μαγικά με κοίμησε στό όμορφο κορμί σου...

Μιά νύχτα — έμπαίνας πιά ό χειμώνας — τής είπε έκείνος: «Έρχεσε να βόλτες τό παλό σου»...

Κ' η μάνα μου φορτούνασε τό κίμα κι' άγορεύσει! Σκέψουν τό πλάτια τορανοσφείδια...

Κόψε καράβι τόν άφρο πανιά και σεις βροθάτες... σκίστε τόν πόνο τό γλυκού σ' ένα νησάκι έρημικό...

Μ' άν κάποια Μοίρα καρτερή στό κίμα να πνιγούμε, α!... τότε ότ' είνε θα γενή κι' έγώ κ' ή κόρη ή Γαλιανιά...

Ο 13ος

Νάμνι λοιπόν, άγνητέ μου κόρη. Άλλά τί, πός Θεού, τί θέλεις από έμέ;

— Ο Ζίλντα μου σ' αγαπώ! σ' αγαπώ πολύ. Ένα πάθος, έναν πόθο έχω στην καρδιά να σε κάνω ευτυχίη... Σε παρακαλούω...

μετά που θα πάς στό δεστωριών για τό γέμνα, τό άπόγευμα στον κήπο του Λουξεμβούργου...

— Ίσως, ψιθύρισε απαλά ή Ζίλντα. Βλέπεις λοιπόν; Βλέπεις ότι είχα έκτακο στό σκέψιμο μου...

Τό όραμα μάτια της Ζίλντας καρφωθήκαν στό ρεμφόδι τά δικιά του, τούσφιρε τό χέρι και τό ελτε:

— Άλήθεια Ζίν; μ' αγαπάς τόσο; — Ναι, Ζίλντα μου, σάν τελλός. Άφησε την άστατη ζωή της άρτίστας και γίνου δική μου...

— Ζάν, σ' αγαπώ, τό ξέρετε, σ' αγαπώ, μόνο και μόνο για ή γλυκεία καρδιά σου... — Άλήθεια, Ζίλντα; αλήθεια; Ω, είμαι εδνυχής! Λοιπόν φύγομε για τό Μω άγαπημένη μου...

— Έκείνη έιανε σκεπτική... Κατόπι παίρνοντες τό χέρι του του έλτε: — Ναι Ζίν σ' αγαπώ και σ' αγαπώ πολύ, αλλά είμαι προληπτική...

— Προληπτική; έψιθύρισε έκείνος. — Ναι, Ζίν, περίμενε! περίμενε... δέν θέλω... Φοβούμαι μή σε χάσω... — Μά τί, έννοεεις; — Ζάν — ό, Θεέ μου, πώς να τό πώ... — είσαι... ο 13ος, είαι... ο δέκατος τρίτος... Ζίν, άράπη μου, είμαι προληπτική... άφρησε να γίνη άλλος 13ος κ' έπειτα θα είμαι δική σου...

Τό βράδυ έκείνο οί περιπατηταί του Μπουά γινε Μπουόλι, έβλεπαν ένα ζεύγος που πήγαινε σκεπτικό... Κι' όμως ήταν τόσο νεύο και χαριτωμένοι κ' οί δυό...

— Δέκατος τρίτος! έσκέπτετο με φρίκη έκείνος... να γίνω ο δέκατος τρίτος!... ή μάλλον — τί λέγω; — ο δέκατος τέταρτος... Θεέ μου!

(Μεταφρ. Κ. Τζηο.) Αφρ.

Του Μενελάου ή όμορφη 'κείνη 'Ελένη — κάλσιος άζούο, φρόστα κοινή, κλάτη άνοημένη — ή ζεσοσία της παρατάς, τρέχει σπου λάξη...

Η ΠΥΘΙΑ ΣΑΣ

(Έκ της γραφής έπηρεάζεται ο χαρακτήρ. Άπαντήσεις μόνον εις ψευδώνυμα. Διά κάθε άνάλοιν χαρακτήρος δύν να έσοικλιωνται δε. 2.)

Υ. Γ. Εόχαριστώ θεομώς όλους όσοι έχου την καλωσύνην ή μου διαβιβάζουν καλά λόγια...

Υ. Γ. Εόχαριστώ θεομώς όλους όσοι έχου την καλωσύνην ή μου διαβιβάζουν καλά λόγια...

Υ. Γ. Εόχαριστώ θεομώς όλους όσοι έχου την καλωσύνην ή μου διαβιβάζουν καλά λόγια...

Υ. Γ. Εόχαριστώ θεομώς όλους όσοι έχου την καλωσύνην ή μου διαβιβάζουν καλά λόγια...

Υ. Γ. Εόχαριστώ θεομώς όλους όσοι έχου την καλωσύνην ή μου διαβιβάζουν καλά λόγια...

Υ. Γ. Εόχαριστώ θεομώς όλους όσοι έχου την καλωσύνην ή μου διαβιβάζουν καλά λόγια...

Υ. Γ. Εόχαριστώ θεομώς όλους όσοι έχου την καλωσύνην ή μου διαβιβάζουν καλά λόγια...

Υ. Γ. Εόχαριστώ θεομώς όλους όσοι έχου την καλωσύνην ή μου διαβιβάζουν καλά λόγια...

Υ. Γ. Εόχαριστώ θεομώς όλους όσοι έχου την καλωσύνην ή μου διαβιβάζουν καλά λόγια...

Υ. Γ. Εόχαριστώ θεομώς όλους όσοι έχου την καλωσύνην ή μου διαβιβάζουν καλά λόγια...

ΑΡΝΕΙΣΘΕ!

Πολύ λεπτόν εινε τό ζήτημα τών σχέσεων μίας κόρης μ' ένα νέον. Λεπτόν κυρίως διά τας συνεισείας τός όποιάζόγονται να έχου, όμν μόνον...

Πολύ λεπτόν εινε τό ζήτημα τών σχέσεων μίας κόρης μ' ένα νέον. Λεπτόν κυρίως διά τας συνεισείας τός όποιάζόγονται να έχου, όμν μόνον...

Πολύ λεπτόν εινε τό ζήτημα τών σχέσεων μίας κόρης μ' ένα νέον. Λεπτόν κυρίως διά τας συνεισείας τός όποιάζόγονται να έχου, όμν μόνον...

Πολύ λεπτόν εινε τό ζήτημα τών σχέσεων μίας κόρης μ' ένα νέον. Λεπτόν κυρίως διά τας συνεισείας τός όποιάζόγονται να έχου, όμν μόνον...

Πολύ λεπτόν εινε τό ζήτημα τών σχέσεων μίας κόρης μ' ένα νέον. Λεπτόν κυρίως διά τας συνεισείας τός όποιάζόγονται να έχου, όμν μόνον...

Πολύ λεπτόν εινε τό ζήτημα τών σχέσεων μίας κόρης μ' ένα νέον. Λεπτόν κυρίως διά τας συνεισείας τός όποιάζόγονται να έχου, όμν μόνον...

Πολύ λεπτόν εινε τό ζήτημα τών σχέσεων μίας κόρης μ' ένα νέον. Λεπτόν κυρίως διά τας συνεισείας τός όποιάζόγονται να έχου, όμν μόνον...

Πολύ λεπτόν εινε τό ζήτημα τών σχέσεων μίας κόρης μ' ένα νέον. Λεπτόν κυρίως διά τας συνεισείας τός όποιάζόγονται να έχου, όμν μόνον...

Πολύ λεπτόν εινε τό ζήτημα τών σχέσεων μίας κόρης μ' ένα νέον. Λεπτόν κυρίως διά τας συνεισείας τός όποιάζόγονται να έχου, όμν μόνον...

Πολύ λεπτόν εινε τό ζήτημα τών σχέσεων μίας κόρης μ' ένα νέον. Λεπτόν κυρίως διά τας συνεισείας τός όποιάζόγονται να έχου, όμν μόνον...

Πολύ λεπτόν εινε τό ζήτημα τών σχέσεων μίας κόρης μ' ένα νέον. Λεπτόν κυρίως διά τας συνεισείας τός όποιάζόγονται να έχου, όμν μόνον...

Πολύ λεπτόν εινε τό ζήτημα τών σχέσεων μίας κόρης μ' ένα νέον. Λεπτόν κυρίως διά τας συνεισείας τός όποιάζόγονται να έχου, όμν μόνον...

ΤΑΠΕΤΕΡΙΑ ΑΝΤ. ΕΥΝΑΡΙΟΥ Στερεότης, κομψότης, τιμαί άδυναγώνιστοι (Κεραμεικό 19).

Εξομολόγησης ενός έρωτος

17

— Όστε εστί... δεν θα μās ερ-
θετε σίτι; Εξηκολούθησε ή κυ-
ρία Ντιουσσατελιέ. "Εί! άς είνε,
δέν μάς ληπάσθε καθόλου, κύριε

νιέ Περίου... Όμως άν άπ' την μακαρίτισσα την γιαγιά σας ή την
θεία σας ζητούσα ό,τι τώρα από σας, δηλαδή νάχωνται να κρατούν
συνορφία μιανής δυστυχισμένης νέας όχι και πολύ καλά στην ύγεια
της, ό βέρβια π τέ-ποτε δέν θα μου άνουδνταν... Άλλως τέ δέν σας
ζητώ νάχωνθε συγία, αλλά, κάθε τόσο, όταν ό περίπατος σας φέρνει
κατά 'κει, να περνάτε να μάς βλέπετε. Μένετε όσο λίγο θέλετε. Και
μη γομώσετε' δέν θα σας ενοχλούμε καθόλου έμεις οι γέροι — μπορείτε να
ήσθε ήσυχοι γι' αυτό. Άλλά έρχασθε' μήν άργήσθε' μόνο από σας
μπορούσα να ζητήσω αυτή την χάρη...

Και σήκωσε τα μάτια της γεμάτα δάκρυα και με κύταξε. Σας βε-
βαίω με συγκίνηση.

— Κυρία μου, ελπα, να ήσθε βεβαία, ότι δέν θα παραλείψω να τό
κάω. Θα έλθω να ίδω την υποκόρησα μόλις ευκαιρήσω λιγάκι άπ'
τις δουλειές. Σας τό υπόσχομαι. Χωρίς άλλο.

Η δυστυχισμένη ή μάνα! Άπ' την χάρη της, πριν έγω άντιληφθώ
και προφάσω να την έμποδίσω πήρε τό χέρι μου και τό φίλησε. Κα-
τόπι έφυγε με τό δάκρυα στα μάτια.

Κ' έμεινα πάλι μόνος στό δωμάτιό μου, όπου είχε κυθή ένα βαρύ
άσφωμα. Κι' άκούμπισμένος στό παράθυρο σκε-
πτομουν με πικρία, ότι δέν μπορεί, δυστυ-
χώς, κανείς τά περιτειχίσθαι την ζωή του και,
ό,τι να κάνη, από κάπου θα τραυλώσουν νά
τόν βρουν. Μου φάνηκε δέ ότι στην περι-
πτώσι την δική μου, με την υπόσχεσι εκείνη
πού ελγα όσθι, άνοιγα έγω ό ίδιος μια τρύπα
στό μοιωτήριό μου, άπ' την όποια θα ξεφευ-
γε άσφαλώς; κάθε τι που με τόσο άγώνα και
τόση έσωτερική πάλη ελγα κατορθώση.

Π

"Ήθελα να ξεπερδένω τό γρηγορότερο άπ'
την υπόσχεσι πού έδωσα. Γι' αυτό δυν έμέρες
μετά την έπίσκεψι της κυρίας Ντιουσσατελιέ
κίνησα για τό Σαγιάρ. Καθώς περνούσα τόν
φράχτη έρριξα μια ματιά γύρω γύρω, ός τό
βάθος του πάγκου, όπου έταίρια άλλοτε παιδι...
Δέν ξέρω άν ήταν ή διαφορά εκείνη με την
όποια συνήθως ξαγαβλέπομε τά πράγματα
πού τάχουμε ήσθι μικροί και στα παιδικά
μάς μάτια φαινότανταν μεγαλύτερα κι' όμοιά-
τερα ή ό καιρός μου τά παρουσίαζε έτσι. Ό-
ποσδήποτε ή καρδιά μου έρράγιος από 'κεινο
πού ελδα. Γιατί τό τόσο περιποιημένο άλ-
λοτε πάγκο δέν έβλεπε πιά κανείς διόλου
χωρισμάτα. Η άγορά τάς κινήσεν όλα
ένα. Τό όρατο πρόσωπο ταπέτο ήσανε τώρα
λιβάδι χέρσο. Πού ό άνδρας έκείνος... ούτε
ύπήρχαν πιά καθόλου. Μόνο τά μεράλα δέν-
δρα ελχαν μείνη τά ίδια. Μούσφα δέν άσχημα-
ζαν τό άέσμο της πόρτας όπου ήσανε γλυ-
μένα τά οικόσημα.

Η θλιβερή εντύπωση πού μου έκανε από
μακρόν ή δλη οικοδομή, όπου ζούσε μια άρ-
ρωστη, πού είνε περισσότερο θλιβερή όταν
με άνοξε ή θυρωρός. Στο μεγάλο σαλόνι πού
μ' έμπασαν, έκανε κρύο σά να ήταν υπόγειο
και μύριζε μούλα. Θαρρής κ' ήταν κατακα-
τοιμένη στις δίπλες των παραπεταμάτων.
Έβλαυν φωνιά στό τζάκι, αλλά προτού άνά-
ψη, παρουσιάσθηκε ή κυρία Ντιουσσατελιέ,
και μόυτε, ευχαριστώντας με θερμάτα για
την έπίσκεψι.

Η Βαλεντίνα εν' έπάγω στην βιβλιο-
θήκη. Έκει περνά τις μέρες της. Σας παρ-
καλει λάβετε την κλωσούνη ν' άνεβείτε ως
έκει. Θα την συγχωρήσετε πού δέν κατεβαί-
νει' δέν είνε έτσι, κύριε Φρειδερίκε;

Την άκολουθήσα.
Η Βαλεντίνα μάς περιμένε καθισμένη σε
μια πολυθρόνα κοντά στό γειβάκι, πού τά
φρεσκοπατημένα μαζιλάρια του έδειχναν, ότι
μόλις ελβε σκηκθί από 'κει. Φορούσε μια
ρόμπα από μύβ καμίρι με μια ζώνη στη μέση
έλαφρά δεμένη και ναυριωμένη με δαντέ-
λες. Τό δωμάτιό ήταν έπιπλωμένο με κάποια
προσοποιητή άπλοτήτα. Τά κτινωπά τζάκια
τόν παραθύρων εχρονμάτιζαν τό φώς της ή-
μέρας σάν ό ήλιος να ήταν διαρκώς στη θέση
του. Στο τζάκι, στα καθίσματα, παντού ήταν
βιβλία, ρομάντα, μέσα σε βιβλιοφύλακας με
οικόσημα στις γωνίες.

Σηκώθηκε και μούδωκε τό χέρι. Άλλάξαμε
τά τιπικά και συνηθισμένα ένεκα λόγια που
άλλάζουν δυό πρόσωπα πώχουν από καιρό να
είδωθουν. Τό περισσότερο για την ύγεια τους
και τόν καιρό. Άλλ' όμως άμέσως σχεδόν, με
μια ψευτοπόρφασι δδωσδιόλου άδέξια, ή κυρία
Ντιουσσατελιέ μάς άφρσε κ' έφυγε. Μόλις
μείναμε μόνι, ό ένας άπέναντι του άλλου,
σά να μάς κλεισθήκε τό στόμα — λόγος δέν
ήρχονταν στα χείλη μας. Βλεπόμαστε μόνο κ' ό
δυό με έκπληξι και πόνο...

(Άκολουθεί)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ
ΕΡΩΣ ΜΟΝΑΧΗΣ

(46) ΕΞΙΛΑΣΜΟΣ (46)

Ήτο ό Λέανδρος.

Η κυρία Άρρών ή δέν ήδυνήθη να συγκρατήση έν άκούσιον κίνημα
δυσανασητήσεως... Έκείνος τό παρετήρησε με κάποια έκπληξιν...
Συναφουθή εσθής' άπέστρεψε τούς όφθαλμούς του και, μετά στυ-
μών τιων σιωπήν, ελ'ε ξηρά και συγκρατημένα.

— Μήπως, κυρία, ή παρουσία μου...

Ό τρόπος με τόν όποιον άπέτεινε την ερώτησιν, την έκαμε να
αίσθανή έξεγερομένη την άρχοντικήν της άξιοπρέπειαν... Άνέτεινε
τό σωμα της, τό όποιον διετήρει ίχνη παλαιάς εσθραμας, ήνώ-
θωσε την έλαφρώς κεκλιμένην κεφαλήν της, εις μίαν στάσιον
ανάδεικνύουσαν έτι μάλλον τό επιβάλλον παράστημα, τό άρτυθωτον
μέτωπον και την λευκίζουσαν κόμην της, και ουδέν άπήνησε...

Έκείνος προσέθεσεν εις τόν αυτόν τόνον

— Δέν συνήθισα, κυρία, να ερωτώ και να μη λαμβάνω άπάντησιν!
— Σας ελγα παρακαλέση έγω, κύριε, να έλθητε και άν μου ήθε
δυσάρετος ή όχι ή παρουσία σας θα τό ελγα σκεφθί τότε, όχι τώρα...
Όρίστε, παρακαλώ, περσίστε...

— Θα μου επιτρέψητε, κυρία, να μείνω έδώ στό κατώφλι, μεταξύ
της όδου και της οικίας σας. Όχι δι' έμέ, διά σας. Θα μπορούτε έτσι
να όμιλήσετε περισσότερο έλευθέρως, χωρίς
τάς υποχρεώσεις τάς όποιάς έξυπακούει ή
στέγη και ή γενία...

— Βεβαιωθήτε ότι δέν έχει δι' έμέ ουδε-
μίαν σημασίαν τό πράγμα.

— Έστω άς είνε κ' εσθί άφου τό θέλετε
ας υποθέσωμεν όμως, ότι έχει δι' έμέ — τί
άλλο; Και τώρα όρίστε, όμιλήσατε παρακα-
λώ. Θα σας άπαντήσω μέχρι τέλους και κατό-
πιν θα σας άκούσω, ό,τι έξω να σας άπαν-
τήσω, όχι βεβαία διά να δικαιολογηθώ, αλλά
διά να σας εξηγήσω άν ύπόχρη τι χρήξιν έ-
ξηγήσας.

— Πολλά, κύριε Λέανδρε' άλλ' άρκεί τούτο
επιτρέψατε να εισχωρήση εις την καρδίαν
της άτυχούς έκείνης νέας έν αισθημα φλογε-
ρόν και, ένώ δέν είνε δυνατόν να μη τό άν-
τελήφθητε, ουδέν, άπόλυτως ουδέν επράξαστε
όπως τό σταματήσετε εγκαίρως (άρου δέν εί-
χατε σκοπόν...) Είτε την οικογένειαν είδο-
ποιούντες, είτε — όπερ τό προτιμώτερον —
άποχωρούντες ήμεις ό ίδιος, με μίαν οίανδή-
ποτε πρόσφωσιν της εγγασίας σας και τόν ά-
συχολών σας. Ημωσφόρατε ν' άραιώσετε κατ'
άρχας τάς έπισκέψεις σας, να δώ διακόψεις
δέ κατόπι έντελώς. Άλλά τίποτε, τίποτε άπ'
αυτά δέν εκάματε' ελμη όταν πλέον ήτο πολύ
άργά... Ελν' άλήθεια αυτό πού σας λέγω;
Ναι ή όχι, κύριε Λέανδρε; Άπαντήσατε
λοιπόν;...

— Τελειώσατε; Όταν τελειώσατε, τότε θ'
άπαντήσω.

— Θ' άπαντήσατε! Τι θ' άπαντήσατε; Ότι
δέν εκάματε τίποτε; Τίποτε έξ όσων ελχαστε
την υποχρεοσίαν να κάμνετε; Σεις, ός άνδρας,
έχον πείραν τών πραγμάτων της ζωής, ώστε
άπ' ύψηλόν από τών στηλών τών εφημερίδων
να κρινετε και να επικρίνετε τούς άλλους
και όταν οι άλλου αυτοί διαπράττονται πολύ
έλαφρότερα σφάλματα από σας, χωρίς να έ-
χουν και την μόρφωσιν την ιδιήν σας... Άν
καλοεξετάσωμεν μάλιστα, τό σφάλμα είνε εύ-
θύς έξ άρχής ιδιών σας; οίότι μη μού λέ-
γετε, ότι ήμωσφεί ένας άνδρας ν' αγαπηθί,
άν δέν τό θελήση ό ίδιος ή, τοιάχιστον, άν
δέν άφρηθί... Και δι' ένας άνδρας της έπιβολής
σας... Τό ήδελήσατε λοιπόν! Και τό έπεδιώ-
ξατε! Με πολύ κοινά μάλιστα μέσα με συ-
γχύας έπισκέψεις και κατ' ίδίαν όμιλίαν παρ-
απληντικώς μιās άθφας κόρης... Μόλις αι-
τινες, άναμφίβολως, έτερον και έξέπλησον
την νέαν συνέτεινον δηλαδή της τό επιβά-
λουν εις αυτήν την προσωπικότητά σας, πράγ-
μα τό όποιον διέθρυπτε την άνδρικήν σας μα-
ταοδοξίαν — ό, μη διαμαρτυρησθε! Και έγω
ή ίδια σας ένόμια άνώτερον πάντων τούτων.
Αυστυχώς, έλανθίσθη. Ναι, άκριβώς. Διότι
άλλως δέν εξηγείται τί ευχαρίστησιν ελφί-
σαστε συνδιαιλεγόμενος επί όρας με μίαν νέαν,
ή όποια, εκτός της άφελείας και της καλλο-
νής της, τίποτε, πνευματικώτερον, δέν ελγε
να σας προσφείρη, εάν να σας παρακολουθί
εις τάς σκέψεις σας!... Έκτός πλέον άν την
αγαπάτε και σεις, όποτε, τί άλλο να υποθέ-
σω, ελμη δι' — και με συγχωρήτε πού σας τό
λέγω — ότι ελσθε... δειλός!

— Κυρία!
— Με συγχωρήτε...
— Ελπα, ότι θα σας άκούσω μέχρι τέλους.

— Άλλά σεις άπ' άρχής δέν κάμνετε τίποτε
άλλο...
— Με συγχωρείτε και πάλιν, άν ελπα τι
πλέον τού πρέποντος. Έννοώ' με παραφέρει-
τεσ. ό πόνος...
Νόρα

ΜΗ ΞΕΧΝΑΣ

Ότι τά Έντοκα Γραμμάτια είνε ήγγυμένα από
τό Κράτος και την Έθνικήν Τράπεζαν, ότι
δίδουν τόκον 4 1/2 οιο και 5 οιο και ότι ό
τόκος των αυτός δέν πληρώνει φόρον εισοδή-
ματός, ούτε άλλα τέλη.

ΜΕΤΑΣΥ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ
ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ
10 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΑΕΣΙΣ

Κύριε; άνταλλάσσει ε. ρ. κατ' αρχάς με
ψευδώνυμον με δίδας από 19 έτών και άνω.
Μαϊανδρον Καλλιόμοειον—19 —Άθήνας.

— Άνταλλάξται. Εισεργόμενος διά πρό-
την φορά εις τό έντεκαήμερον της: «Σφαίρας»
άνταλλάσσω ε. ρ. με κοριτσάκια 17—19 έτών.
Γράψατε' Άπάχην Παρισίων π. ρ. Βόλον.

— Δύο παραπονεμένα ναυτικά πρδς διασκέ-
δασιν της μονοτόνου αυτών ζωής άνταλάσ-
σουν ε. ρ. με δίδας και δι' έξ 'Αθηνών, Κα-
βάλλας και Θεσσαλονίκης. Ψευδώνυμα απο-
κλεισται. Γράψατε' Γεωργιον Κωνσταντινίδην
και 'ωάννην Αιλιάνην. Διοίκησιν Ναυτοφυ-
λακής, Ναύσταθμον.

— Νέος 17ετής άνταλλάσσει έπιστολάς.
ε. ρ. με νέους και δίδας έξ όλης της 'Ελλά-
δος. Γράψατε' Άόρατον πόλεμον, Παντοπό-
λην, Δομήνιον 'Ελασσόνας.

— Ζητώ άνταλλαγην ε. ρ. και άλληγορα-
φίαν άσκακιάδων εκ Κύκρου. Μετανάστης
π. ρ. Ροιτ-Σαϊν.

— Άναχωρών διά Κων/πολιν διακόπτο άλλ-
ληγογραφίαν μου μέχρι διευθετήσεως τών έρ-
γασιών μου. Άκάμαντος.

— Κιχήν. Δύο κάρτ ποστλ και διηγήσιο
γράμμα σου έλήφθη, όχι όμως και εκτετα-
μένο' χαρά μου έφρασσε εις τό ζενιβ. Γεωργος.

— Γραμματουστέλεις. Πολλά γραμματό-
σημα διά συλλογής εις τιμάς συμφε.ούσας.
Ζητούνται άντιπροσωπει εις όλας τάς πόλεις.
Άγοράζονται έλληνικά. Άποστέλειται τιμο-
λόγιον. Γράψατε' Χαράλι. Εδστ. Παπαδόπου-
λον, έμπορον γραμματουσθμον. Καλάμας.

— Ν' ελάνην. Τι διάλογο έσι τό πετρώ;...
Χρειασται για τήν... ταπεινοτά της; εδ ο
Κερραμειού. Άνυπόφορο Κουνούρι.

— Άνταλλάσσω έρωτικούς έπιστολάς και ε. ρ.
με δίδας 16—17 έτών λόγω γνωριμίας. Ναυ-
τοπαίδα Ίωάν. Σμυρνήν, Κεντρο. Προγυμνα-
στήριον. Πόρον.

— Παναγή Κωστάκη. Παρακαλέσθε νι μου
συνεισθετε την διευθεσίαν σας διά να σας
στολιω μερικώς έπιστολάς τάς όπο'ας διη-
θυσαν στό σπίτι μου. Δημ. Μενιδιάτης.

— ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ. Έπί της έρω-
τήσεως της δημοσιευθείσης εις τό 4ον
φύλλον της «Σφαίρας» άπήνησαν επιτυχώς
ό έξής: Ίσμηήν Άργυρίου, Ραβανγκό, Τι-
τίκα Βλαστόν, Έμ. Γενεράλης (Α. Σ. Σ.).

— Μην ελσαι τόσον γενναϊώδως και χαρίζεις
τά ε. ρ. — Άληκ Μ' λρα' όληθεις παρήξον.
Έπειδή ή ληφθείσα άπάντησιν είνε πλέον
της: μιās; τό βρα' ειον άπενεμήθη διά κλη-
ρώσεσ εις την Τετάρτην Ν. Βλαστ' ή, ήεις
παρα αλειται να τ' ζητήση από τά Γραφεία
της «Σφαίρας». Παιδι Άμύνης.

— Χρ. Χρ. Πειραιά' άπαγήσεως στεροϋ-
μαι, διατί; άνησυχό. Νομικό.

— Άνταλλάσσω ε. ρ. με κοριτσάκια και δι'
Άναουσίου. Σπεύσατε' θα εύρετε ένα καλόν
φιλον. Διευθύνων: Μ—ήλ Κ—ην π. ρ. Άθήν.

— Καίε(αρούλα μου — σε συγγίω από
καρδιά «Μαγαμένη χλόη».

— Ντελάην. Σς βαλίτσας στέλλονται άπ'
παραγγελία ή σε ποστοφόλια; «Κεντρί».

— Ντελάην. Έκ τών ίδιων κρίνετε τά άλ-
λότρια. Ζιζάνιον Μεταφωγέλου.

— Άνταλλάσσω έπιστολάς μετά δεσποινί-
δων «Βαυτικώς της Κυρίας». Γραφεία
«Σφαίρας».

— Την καλλιτέραν άπάντησιν μου έστειλεν
ό — Α — άς περιμένη φο ογαρίαν μου.
Πραγματική Τσιγγάνα.

— Άνταλλάσσω ε. ρ. με νέους και νέας παν-
ταχόθεν. Γράψατε' Νικηφόρον Κυμβελίτον,
π. ρ. Άθήναι.

— Δεσποινίδες, γήρασι. Είμαι στρατιώτης,
έτόν τριαντάων, θέλω γάμον. Γνωρίζω δι' άλλ-
ληγογραφίας όσχηκώς' έκλογη ταχεία. Γρά-
ψατε' Ίωάννην Παπαδομανόλην π. ρ. Σμύρνην.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Έκαστη έγκρισις ψευδώνυμον διά τό 1919 δρασημ
μια. Οι έγκριντες ψευδώνυμα πρέπει να μάς γρά-
φουν τό όνομα και την διεύθυνσιν των.)

Ένεκρίθησαν τά ψευδώνυμα:

«Κέβρος», «Όδοιπόρος», «Άπάχης Παρι-
σίον», «Μαϊανδρος», Βινίκιος», «Γιάννης
Στύτας», «Άλκιβιάδης».

Έκδόσεις. — Έγκυλοφόρησαν τά «Τραγού-
δια της καρδιάς» τού κ. Α. Δ. Πετροπουλάκη.

Γ. Α. ΡΟΔΟΠΟΥΛΟΣ

Διηγήσει παρα τις εν Άθήναις Δικαστηρίοις
Γραφεία: δόξις Άγιου Κωνσταντίνου 7.
Διέχται 9—11 π. μ.

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

ΕΙΔΥΛΛΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Ο ΑΓΑΠΗΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑΣ

— Είσαι μικρός ακόμα Μήτρο μου, για της
άγνης τους καμους!...

Ο Μήτρος έπιλήθη βρωμής' ή χείρ του κα-
τέπεσεν άδρανής εκ της κόρης της κόρης ήν
έδωπευεν.

Ο βροχών της άπεσούθη ήρέμα της όρφως
τού νέου. Η Μάρω ήγήθη. Την έμιμήθη ό
Μήτρος. Έσταμάτησαν επί τινος στιγμής ά-
πέναντι άλλήλων άκίνητοι. Άλλά τά βλέμ-
ματά των δέν άντικρούον πλέον άλλήλους.
Άμφότεροι ένευον χαμιά. Όλίγα λεπτά κατό-
πιν, οι δύο νέοι εχρησθήσαν. Και ούτε συν-
ηγήθησαν πλέον.

Η — Μεγάλωσα και την ζητώ.

Ο Μήτρος έφυγεν εκ της πατρικής στέγης.
Ο πατήρ του άλλόφρον, τόν άνεχρήσιν επί
μακρόν. Έτι τέλους τόν άνευθεν, εις τά
Φουρνά, χωρίον τών Άγραφών όρεινόν, όπου
ελγε καταφύγει.

Όχι, πατέρα' άν θέλεις τό παιδί σου ζων-
τανό, μην του ζητάς νάρθη μαζί σου, άπή-
νησεν εις τόν πατέρα του, όταν ούτος τόν
έκτενε διά έπιστροφήν εις την οικίαν του.

Παρήλθε πεναετία δολοκλήρος και ό Μή-
τρος άπεράσισε να έπιστρέψη εις την πατρίδα
του, με μίαν μυστικήν έλπίδα ότι ή Μάρω
δέν θα τόν ελγε λησμονήσθαι.

Άλλ' έκει νέα τόν έπεριέμενε άπογοήτευσιν.
Έπληροφωρήθη ότι ή Μάρω ελγε νυμφευθη
με πλούσιον άρχοντιον της Καρούνας, άλλ'
όστις ήτο άνδρωτος βίβαρος και μετεχειρί-
ζετο ως δούλην την Μάρω.

Ο Μήτρος έθλίβη, έκλαυσεν, άπεγοητέθη.
Τά έτη παρήρχοντο άνωρα διά τόν νέον.

Έν τφ μεταξύ, ό πατήρ του εκ της θλίψεως
διά τόν άτυχήσαντα νιόν του άπέθανεν.

Ο Μήτρος τότε εφειθη κληρονομίας Ικανής
περισούσης. Άφιερώθη εις την εγγασίαν τών
γαίων του, ζητών παρηγορίαν τινά της θλί-
ψέως του.

Τόν παραινίσαν να νυμφευθη άλλ' έκείνος
ήγηετο.

Η μελαγχολία του ήρχισεν πάλιν να έπιτείνε-
ται. Άπεφάσισε να ταξειδέσθαι.

Έπώλησε όλα τά κτήματά του, και εκρά-
τησε μόνον τά ποιήματα του τά όποια ένεπι-
στευθή εις συγγενείς του ποιμένας.

Μετέβη λοιπόν εις τά μέρη της Άκαρνα-
νίας, έλπίζων να συναντήση την μοναδικήν
του άνάμνησιν.

Έμαθεν ότι, ή Μάρω ελχε χρησείσι και
παραλαβούσα την μικράν της κόρην, έφυγεν
άγνωστον πού.

Ηρώτησε τούς πάντας, ήρσησθη πανταχού,
πλην ουδέμιαν έλαβε πληροφορίαν.

ΤΡΑΓΕΔΩΜΑΤΑ

Μάριον Σκλάβον. Έγκριθόν θα στοι (ση δρ. 11.
— «Άπάχην Παρισίων». Τό ύψαιτερον έδημο-
σευθή με αυτό τό ψευδώνυμον διότι τό άλλο
ελγε εχκεκριμένον επ' όνοματι άλλου. —
Μαϊανδρον. Νά στείλετε και τό όνοματεπώνυ-
μόν σας. — Χ. Μεταξάν. Έπιταγή έλήφθη.
Έδχαριστούμεν. — Ν. Λόντον. Ένεγράφητε. —
Χ. Παπαδόπουλον. Άνω τών 50 λέξεσιν πρδς
8 λεπτά. — Β. Γκιμισάν. Όπως σας ένόραψα-
μεν. Πληρώνονται ιδιαιτέρως. — Άρχήν
Δαμμόν. Έδιορθώθη. — Άγγ. Άμοράν. Κάμτε
άρχην και στείλετε. — Γ. Κουράν. Κάμτε
αρχήν και στείλετε. — Ν. Σκαλιώτον, Γ.
Δαφν., Ν. Νησιώτην, Χ. Μαρκέτιον. Άπαν-
τήσεις εις την σελήν του Άρχιουστάτου εις
τό προσεχές.

Έλήφθησαν αι συνδρομεί τών κ. κ. Α. Μη-
ζεθοπούλου, Άνας Παπαποστόλου, Γ. Σα-
ματοπούλου, Γ. Κυβέλλου, Ι. Σμυρνή, Δ.
Μενιδιάτου, Κ. Καργιάννη.

ΙΑΤΡΕΙΟΝ ΚΑΛΔΟΝΗΣ

Ο Ιατρός κ. Σ. Α. ΡΟΚΚΟΣ θεραπείει
τάς δυσμορφίας τού προσώπου, άνόμαλο
σχήματα ρινός, όφρύων, ρουτίδας, παλαιάς
ούλης χοιράδων, τραυμάτων ελλογίας ή
εγκυαμιάτων, κηλίδας έρημίδας, έξανθήμα-
τα ήν υπερχορίζουν ταχώς και ριζικώς άνευ
καταστροφής τού δέρματος, λευκάς τριχάς,
τριχοπτώσιν, πιτυρίασιν, φαλόκροσιν, τρι-
χοπάγον, άνόμαλα σχήματα τού σώματος,
άστροφίας ή υπερτροφίας όμων, όσφύος,
στήθος, άκρον, παχυσαρκίαν γενικήν ή
τοπικήν. Αιθεσίει τού άναστήματος και
πλαστικότητας σώματος. Θεραπεία λευκά-
σας τού δέρματος και συμβουλαί καλλο-
νής προσώπου, κόρης και σώματος. Έπι-
σκέψεις 10 12 και 5-6.

Όδός Έρμού Φωκίωνος 6.

Ο Μήτρος άπελπισθείς και πάλιν ήρχισεν
να πλανάται άνά τό όρη και τόσ φάραγγας
και τά χωρία της Στερεάς Έλλάδος.

Ότω ός γνωρίζομεν, μετά πολλών έτών
περιπλανήσεις μετέβη και εις Άθήνας πρδς
πώλησιν ήδθεν ποιμνίων και άπ' έκει εις την
Δωριδα όπου τόν άφίκαμεν.

Θ' — Συνάντησις τού Λιάκου με την
Κρουστάλλω.

Τό σπίτι της κυρά Στάθαινας, ύψουτο εις
τό μέσον εδβαλίων κήπων και πλουσίον φυ-
τέων ήτο τό καλαισθητικώτερον σπίτι της
Άρτοσίνας.

Εις τό μέσον ενός μεγάλου δωματίου ύ-
ψουτο ό άργαλιός της κόρης.

Μόλις ή Κρουστάλλω εισήλθεν εις τό σπίτι
εφώνασε:

Μάννα, μαννούλα μου; πού ήσαι; ή μάννα
της δέν ήτο εις τό σπίτι.

Η Κρουστάλλω τότε εκάθησε στόν άργαλιό
της και άρχισε να ύφαινη τό μετέξινο ύφανμα.

Ο νους όμως της κόρης δέν ήτο ήσυχος.
Αίτησεν τά χείλη της ήρχισαν να κινώται,
ήρχισεν σιγανά να τραγουδή:

Μιά βροσκοπούλα ροδοπλασμένη
τ' άγι της χάνει στην έρημιά
Κι' άπληκτισμένη σά δην τρέχει
και τό γυρεύει μ' άπελπισία.

Η Κρουστάλλω δίκωμον τό όνομα της.
Πού είνε ό Λιάκος μου! πώς λαχταράει ή
καρδιά μου! πότε θα τόν δώ... και τώρα
πού ή μάννα δέν είν' έδώ, άχ! να ήτανε να
περάση...

Ποιήσε πάλι με τρέμουσαν φωνήν να ζήη:

Επέντε χρόνια περπατούσα
πέντε χρόνια περπατούσα
στό γιολό, γιολό

Άχ! Λιάκο μου, στό γιολό, γιολό.
Κι' άλλ' α πέντε τριγυρούσα
στό βουνό, βουνό

Άχ! Λιάκο μου, στό βουνό, βουνό.
Την άγάτη μου γυρεύω
την άγάτη μου γυρεύω
δέν μπορούσα να την βρω.

Άχ! Λιάκο μ', δέν μπορούσα να τή βρω.

Η Κρουστάλλω δίκωμον άποτόμος τό όνομα
της. Άφηκε τόν άργαλιόν ήγήθη και έσε-
ξεν εις τό παράθυρον. Ελξεν άκούσει ήχο
φλογέρας γωνούσιν.

Τι φλογέρα να ε τάξα αυτή; πώς μοιά'ει
με τού Λιάκου!

Και έστειτε τό σ

Από την σύγχρονη λογοτεχνία

Ο ΑΡΡΩΣΤΟΜΑΝΗΣ

(Του Κωνσ. Φ. Σκόκου)

Είπε διαρκώς αρρωστος. 'Εδώ και τριάντα χρόνια. Από τί; Δυστυχώς... από τίποτε. 'Αν ήταν πραγματικώς θα είχε θεραπευθῆ. Τώρα όμως τον παραδέρνουν όλες η αρρώστειες, όσες ακούει η διαβάξει. Της περνάει όμως στο πόδι. Δέν εύκοιρει να πέρση στο κρεβάτι. Είπε πολυάσχολος. Τρέχει δηλαδή αδιάκόπως διά γιατρούς, φάρμακα, αναλύσεις, ήλεκτρισμούς, μασσάζ, ιατρικά συμβούλια, μεταλλικά νερά, κινίνα, συγκαπισμούς, βεντούζες, τιμόλι, μεντόλ και... Ιαπεκακουάναν!

Όλη του η ζωή συγκεντρώνεται εις ένα άπελπιστικόν άγώνα: πώς να γλυτώση από τὰ δόντια του Χάρου. Και ό όχρειος αυτός δέν τον επρόσεξε καλά-καλά ακόμη. 'Εξακολουθεί μόνον να άσπείζεται σκληρώς μαζί του επιπέτην τῶν ορεβρόν του δρέπανον!

'Εν τῷ μεταξῆ τρώγει, χωνεύει, πεινά, ξαιατρώγει και κηδεύει συγγενείς, συναδέλφους, φίλους, γείτονας. Κοντεύει να τῶς ξεκάνη όλους. Αυτός όμως ξεφεύγει κάθε φοράν. 'Αμύνεται όλονέν. 'Ο νοῦς του εκεί πάντοτε: εις τὸν ενεδρευόντα οὔπουλον εχθρόν!

Και λαμβάνει δραστηριότητα μέτρα. 'Εξετάζει τακτικὰ την γλώσσαν του εις τὸν καθρέπτην. Μετρά διά τῆς μιάς χειρός τούς κτύπους τῶν σφυγμῶν του διά τῆς άλλης. Ζυγίζεται κάθε φθόγγ εις την πλασטיγγα, διά να πεισθῆ άν τὸν άδυνατίσει η τελευταία φανταστικῆ προσβολή. Κατοπτρεύει ανησυχῶς τὸν όριζοντα. Παρακολουθεῖ με ανησυχίαν και τὸ τελευταίον άθῶον συννεράκι. Συμβουλευεται τὸ βαρόμετρον, τί να πάρη άρα γε: μασσάουνι η όμπρέλλα; Τῆς προάλλες—διαβολικῆ συνεργία άστειών φίλων—είχε πάρει άποπληξίαν—όχι αυτός, μπά, Θεός φυλάξοι!—τὸ θερμομετρον του σταματήσαν κακεντρεχῶς εις τούς 38 βαθμούς. 'Ω, δυστυχία! 'Ο πυρετός τῆς γρίπης βέβαια! Τί άλλο; Και δός του κινίνο επί μίαν εβδομάδα! 'Αλλά επρόφθασαν εύτυχῶς και τοῦ τὸ άλλασαν. Και έτσι... τῆ γλύτωσε φθηνά.

'Επληροφορήθη σοβαρά ότι ό όργανισμός, διά να άντέχη, χρειάζεται οδίακόπον τόνωσιν και υπεραιτισμόν. Και τρώγει ός θηρίο. Μέχρι δυσπεψίας ακόμη, όποτε καταφεύγει εις καθαρτικά. Τρώγει και πεινά. Είς τὸ σπίτι δέν τὸν προσφθάνουν. 'Η πεθερά του φοβείται μήπως φάη... και αύτην την ιδίαν. 'Αλλ' αυτός όμως προτιμᾷ να συμπληρώνη τὰ κενὰ εις τὸ ξενοδοχειον, όπου τρέχει συχνὰ και καταβάξει τὸν περιδρομον.

'Εσχάτως εκρεββατώθη καν όλοι στο σπίτι: η γυναίκα του, τὰ παιδιὰ του, η κουνιάδα του. Μόνον η πεθερά του κρατιέται ά κόμα! 'Ω, τρομάρα του! Και τώρα; 'Αν κολλήση κι' αυτός; Ποιός θα τὸν κυτάξη τότε; Ποιός θα τὸν περιποιηθῆ; Τρέξατε, πρὸς Θεοῦ! Λιγάκι άκόμα άν εξακολουθήση η επιδημία, τετέλεσται! θα πεθάνη...όλους γύρω του!

Και τί θα γίνη επεिता αυτός, μόνος, κατάμονος, εις τὸν τρισάθλιον κόσμον, και μάλιστα έτσι αρρωστος, όπως ειπε;...

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

ΣΦΑΙΡΑ

Η φιλολογική Διασκεδάζει ΣΦΑΙΡΑ ΤΕΡΠΕΙ δι' όλους εύχαριστεί

Η ΚΑΜΠΙΝΑ

Στο άτιμόπλοιο πού γυρνούσε άπ' τὸν πόρο με διαφόρους εκδρομείς, ήτο η' ένα ξευγαράκι πού, κλεισμένο στην καμπίνα του, δέν έννοσους να χάνη έτσι τὸν καιρό του... Κάποιος διάβολος πού τούς πήρε μυρωδιά, σηκώθηκε με τρέπτο και με μιὰ κιμωλία έγραψε καλλιτεχνικώτατα άπ' έξω από την πόρτα τους τρία μηδενικά, και τὸ έσκασε χωρίς να τὸν άντιληφθῆ κανείς.

'Υστερα από λίγη ώρα κάποιος επιβάτης, πού τὸν επέτρεψε η θάλασσα κ' έτρεχε να βρῆ άποχωρητήριο, νόμισε πώς η καμπίνα του ξεύγους ήτο εκείνο πού ζητούσε, και πήγε ν' άνοίξη. 'Εννοείται πώς η πόρτα ήτανε καλά σφραγισμένη, κι' ό επιβάτης ύπέθεσεν πώς ήταν άλλος μέσα και περιμένε να βγῆ. Βλέποντας όμως πώς ό άλλος αυτός άργούσε, ήναγκάσθη να κτυπήση την πόρτα και να τὸ φωνάξη να κάμη γρηγορά!

'Ο άλλος από μέσα ζητούσεν εξηγήσεις, έτοῦτος από έξω διεμαρτύρετο ότι δέν πρέπει να τὸ πάρη μονοπώλιον... έννοσῶν τὸ άποχωρητήριο. Τὸ φινάλε ήτο, πώς όταν μετά πολλά άνοιξε η πόρτα, ήλθαν στὶ χέρια και μόνον όταν τούς έχωρησαν άντελήφθησαν την παρεξήγησιν. Ν. Δέλτης

Τ' άνθη σου

Τ' άνθη πού μοῦδωσες την πρώτη βραδιά—θυμάσαι; πέντε χρόνια δλόκληρα περάσαν από τότε κι' όμως τάχα ακόμη. 'Ετσι μαρμαμένα πούνε τώρα μοιάζουν τῆς καρδιάς μου. Κ' ειπε τόσο ώρατα, τόσο ώρατα με τὸ κίτρινο χρῶμα τους... 'Εχουν κ' ένα άγκαθάκι, ένα τσοουλάκι, άλλα ειπε ξερό πιά. — Πώς θα ήθλα να μην ήτανε ξερό; έστω και να τσιμπούσε... Τότε ήσαν δροσερά-δροσερά, όπως ήζουνα κ' έσύ για μένα τότε... Τώρα στεγνώσε η καρδιά σου και μαράθησαν τὰ λουλούδια σου. Πόσο ήθελα να μη έμαραίνοντο ποτέ! Κι' όμως και τώρα τ' αγαπῶ...

'Αθήναι Rose d'Amour

ΤΑ ΚΑΛΛΙΜΑΝΑ ΤΟΥ ΑΓΚΑΘΑΓΓΕΛΟΥ

'Αης Μπαχώνης πλάκωσε άπῶνα μοναστηρι, βαστάει πένα και ραβδί, μιὰ «Σφαίρα» και ψαλτήρι· κι' αρχίζει τὸν εξάψαλμο, ήγουν, τοῦτέστιν, ήτοι μπαίνει στοῦ 'Αγκαθάγγελου την κλαν...σική τῆ μήτη! Και τέτοιο καλογερικό του έδωκε μερυντάχι, πού τρέχουν τὰ ρουθούνια του με δυνατό συναχι, Μά και ό 'Αγκαθάγγελος την ράβδον του σηκώνει, κ' εις ήον πλάγιον βαρὺν γερά τὸν μπαγαρώνει. Κ' έτσι, επάνω στον καναῦ—τί μοῦδες και τί σοῦπα—σέρονει ό ένας τ' άλλουνοῦ όσα ξεσέρονει η σκούπα! Κ' έμεις πού τὸς ακούσαμε ειπαμε: Μη χειρότερα! Και κάθησαν αυτοί καλά κ' έμεις πλιό καλλιώτερα. 'Ο Θεατῆς

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Χειμερινὰ κέντρα

'Αγίο πλιά τὰ Φάληρα κ' η Κηφισιά άντίο! Σιγά ό χειμῶνας πλάκα σε κ' ήλθε τὸ πρώτο κριό. Στους δρόμους έλεγόσεται αν η έσκαπες η γάμπες, και τὰ σαλόνια άνοιξαν κι' άνάψανε τῆς λάμπες.

'Η νεολαία χειμαδιό βρήκε στοῦ Ζαβοριῆ, και νηοί με νηές σ'ορημῶγονται πλάι πλάι, μῦτη με μῦτη. Στὰ καφενεῖα οί σοβαροί άπλώνουν την άριδα και τούς Βουλγάρους βρίζουνε «Ένεκα... την πατρίδα!...»

Σ' ένα σαλόνη ντιστενγκέ στρωθήκαν τρεις στοῦ γύρο, και φέρνον φάτσα κάποιονε κουτό στοῦ τέρτσου-τίρο. Σ' έν άλλο κάποια θηλικὰ άνοιξαν την πετσέτα, κ' ένας Θεός τὸ τί τραβῆ η Μαιρη κ' η Ζουλιέτα.

Και μόνο τ' αυτοκίνητα—μεσάνυχτα και πέρα—ούρλιάζουνε ξεσχίζοντας τ' αυτιά και τὸν άέρα. Μήνα θεριά μαλλώνουνε, μην βούλιαξ' η 'Αθήνα; 'Οχι! γλεντά ό εφοπλιστής με κάποια... εφοπλιστίνα!

'Ο Κλεάνθης

Ε. ΡΕ ΜΥΣΤΗΡΙΑ

ΤΟ ΝΟΥ ΣΟΥ ΣΤΟΝ ΑΡΓΥΡΗ!

Τῆς μάνας σου να μην τὸ πῆς, ρε Μανιῶ, κι' ό νοῦς σ' να μη τὸ βάλῃ, πῶς ειπε δυνατόν εγὼ να πιάσω άγάπη άλλη. Ψέματα σου λέν, μα τῆ Βαγγελίστρα, όσοι ερχονται και σου άμολούνε τῆ μελάνη... Μην τούς πιστεύης τούς εχθρούς—έτσι καλά σέφανα νάχουμε! Ψέματα, ρε μπαρμπουνάρα μου. 'Εχουν σφάρο να τὰ χαλάσῃς μετὰ μένο, πού σε προστατεύω... 'Εγώ, πού για σένα—όχι να στοῦ πῶ—έγινα φονηάς... Πάνε να σου πνίξουν τὸν άργύρη—τὸ νοῦ σου στοῦ βιβλιάριο τῆς Λαϊκῆς—πού εγὼ δέν καταδέχτηκα να πάρω, μόν' όσα μοῦδινες για χαρτζιλίκι, να φαίνωμαι σαν άνθρωπος στην κοινωνία κ' εγὼ και να κερνώ την οικουμένη στην ύγειά σου, ρε κουβαργτοῦ. Κ' εκείνη η Παλιγγενεσία, η καπνικαρέα, η καληοδεκάρα του Καποδίστρια η γειτόνισσά σου, η Κυρά Τσακμακού, η Μπουρνούσaina, πού θέλει να σε ξελογιάση και να σε πουλήση—τόνα μήλο τάλλο ρόιτο σου τῆ σκάσανε κοροόδο—στον άνεσιό τῆς εκείνο τὸ μάπα τὸν... ήμαρτον Παναγία μου! Να όψεν' η φυγοδικία, ρε Μανιῶ, να όψεται λέω... Αἰ, ρε Χριστέ, τί σοῦκανα κι' όλο με κατατρέχεις; Δέκα δραμῆς σου ζήτησα και μοῦδες πῶς δέν εχεις! Για τὸ καλό τὸ δικό σου, ρε πρόβατο άπολωλό, σου ξεγιμάει έτσι, γιατί δ,τι δίνεις σε τὰ μένα τὰ βάσεις στον τόκο... Είπε πού σοῦχω δόσει τὸ λόγο μου. 'Αλλοιῶς στρίβω την τζίβα μου και γχώμενες... τὸ μοναστηρι γαν καλά... Μά μη μου γγίξης τὸ φιλότιμο, γιατί κρεμῶ τὸ ζουνάρι κι' άλλοι πού τὸ πατήσει, θα τὸν κοντήνω μιὰ πιθαμή. 'Ο Μιστόκλης

Υ. Γ. Ποιός ήταν ρε κύριε—έσένα ρε άρχισυντάχτη λέω!—πού γραψ; πῶς έκλεψα εγὼ, ρε, ο Μιστόκλης άποφάγια; Να μου τὸ διαλάβῃς, ρε κύριος, στοῦ προσεχές... με τὸ μαρδδ κι' όλας... Κ' έννοια σου! Καλά μαντάτα θα πάο' η μάνα του! 'Εγώ! 'Ο Μιστόκλης τῆς μαμμῆς να κλέψω άποφάγια! Ρε, μυστήρια... 'Ο ίδιος, ρε!

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1920

'Εκάστη έγκρισις η άνανέωσις δε, μιὰ. 'Ανυπόφορο Κουνοῦπι, 'Ιδεώδης 'Ελλάς,